

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Václav Klaus:

Odvaha našich předků je inspirující i dnes

Otázka IVK: Oslabí Trumpovo odstoupení od pařížské klimatické dohody klimatický alarmismus? (**Václav Klaus, Tomáš Chalupa, Jiří Weigl, Tomáš Jirsa, Vítězslav Kremlík, Ivo Strejček, Jiří Svoboda, Jan Bartoň, Ladislav Jakl, Ladislav Minčíč, Tomáš Vaněk**)

Luboš Motl:

Zpráva ze semináře o globálním oteplování

Václav Klaus:

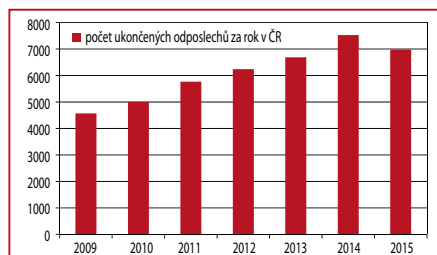
Zápis z jedenáctých Rozmluv na Hanspaulce

Jiří Weigl:

V Manchesteru nevrátil Angličan

ČERVNOVÝ GRAF IVK

Špehování v Česku

Pramen: Policie ČR

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29
160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter
Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Periodicita: měsíčník
Datum vydání: 23. 6. 2017

Odvaha našich předků je inspirující i dnes*

Václav Klaus

Vážený pane předsedo, dámy a pánové, děkuji za pozvání na dnešní večer. Moc přeji Vašemu svazu, aby i nadále úspěšně pokračoval ve svém velmi specifickém poslání – připomínáním minulosti bojovat za dnešní svobodu.

K dnešnímu setkání jste vybrali dvě důležité výročí, vzpomínku na narození prezidenta Edvarda Beneše a připomenutí atentátu na Heydricha. Dovolte mi k oběma těmto tématům říci pár slov.

Vzpomínka na Beneše

O prezidentu Edvardu Benešovi, jehož 133. výročí narození nastane v neděli 28. května, už bylo řečeno téměř všechno, ale přesto si v názorech na něj s mnohými nerozumíme. Pro mne byl Edvard Beneš klíčovou osobností našich moderních dějin. Dovolím si to říci ještě silněji: spor o jeho politiku, dílo a odkaz je sporem o státnost, suverenitu a svobodu našeho národa. Víím dobře, že by to někteří naši spoluobčané takto jednoznačně neřekli, ale předpokládám, že Vy ano.

Pro mne byl Edvard Beneš klíčovou osobností našich moderních dějin.

V našem institutu jsme před rokem vydali sborník s názvem „Edvard Beneš: 80 let od volby prezidentem“, ve kterém jsme se pokusili vyslovit se k tomu podrobněji. Přinesl jsem Vám jako dárek padesát exemplářů tohoto sborníku.

Je třeba, abychom byli konzistentní. Nemohu se smířit s tím, jak nekriticky je u nás v polistopadové éře adorován prezident

* Vystoupení na Vzpomínkovém večeru o Edvardu Benešovi pro Český svaz bojovníků za svobodu. Staroměstská radnice, Brožíkova síň, Praha, 25. května 2017.

Masaryk a s jak přísnou kritikou až nenávisť je napadán odkaz jeho spolubojovníka a nástupce prezidenta Beneše. Je to zlé, mylné, zavádějící, nedůstojné. Je to – bohužel – typicky české.

Spor o jeho politiku, dílo a odkaz je sporem o státnost, suverenitu a svobodu našeho národa.

Byl to Beneš, kdo velmi nesamozřejmě Masarykovu ideu české (tehdy československé) samostatnosti v roce 1919 prosadil na Pařížské mírové konferenci. Byl to Beneš, kdo ji jako ministr zahraničí fakticky uváděl v život. Byl to on, kdo byl v polovině 30. let jako hlava státu konfrontován s důsledky závažných slabin vnitřního uspořádání a mezinárodního postavení tzv. první republiky, které nebyly nové. Byly zřejmě od prvních chvil samostatného Československa. Byl to on, kdo – přes všechny obtíže a složitosti, které nastaly během druhé světové války a v průběhu následného poválečného vývoje – dokázal zajistit existenci českého národního státu v jeho historických hranicích. Naši nepřátelé mu to nikdy neodpustili.

Nelze současně vzývat Masaryka a zatracovat Beneše.

Stále se opakující sny o tom, co by bylo, kdyby se Beneš zachoval jinak – s nevysloveným dodatkem, že my všichni ostatní bychom se mohli chovat tak, jak jsme se chovali – jsou dětinské. Jsou navíc zcela ahistorické. Naše opakovaně vznikající selhání nelze svádět na Beneše. I tzv. druhá republika už probíhala bez něho a na své tehdejší jednání nemůžeme být pyšní. Pláč koruny české Václava Černého nám to připomněl zcela jasně. A nejen to. Naše geografické postavení ve střední Evropě, naše relativní početní slabost, naše tehdejší vnitřní rozpolcenost – jak česko-slovenská, tak česko-německá – byly a zůstávají do dnes realitou. Proto nelze současně vzývat Masaryka a zatracovat Beneše.

Atentát na Heydricha

V těchto dnech si připomínáme i 75. výročí nejvýznamnější odbojové akce proti nacistické okupaci na našem území – atentátu na Heydricha. Tento příklad bojového hrdinství, vlastenectví a odvahy, v tehdejší Evropě mimořádný, je rovněž spojen se jménem prezidenta Beneše, který o akci našich parašutistů rozhodl.

Byl si vědom toho, že Reinhardu Heydrichovi v uskutečňování německých plánů náleželo významné místo. Atentát na něho ukázal světu – a to v době, kdy Němci na frontách v celé Evropě stále ještě vítězili –, že i špičky nacistického režimu budou potrestány a že se Češi s okupací své vlasti nesmířili.

**Neuchvacujme se výlučně
nebo dominantně konkrétními
osobami. Vždy jde o obecnější jevy.
Osoby jsou zaměnitelné.**

Pro Edvarda Beneše bylo rozhodnutí o atentátu velmi těžké. Věděl, že jsou mnohá pro i proti. Atentát měl nesporný pozitivní efekt, ale jeho cena se ukázala být díky brutalitě německých okupantů vysoká. Nezkoušejme se to hodnotit dnes s výhodou odstavu 75 let. Nemáme na to nárok. Nebyli jsme u toho.

Pokoušejme se o něco jiného. Dívejme se dopředu. Všimějme si, že se z nacistických zločinů jejich neustálým politicky korektním omíláním téměř vytratil jejich skutečný obsah. Nepetržitě opakovanými televizními kvazi-dokumenty skuteční pachatelé těchto zločinů kamsi zmizeli, zbyl pouze všudypřítomný Hitler, který jakoby sňal všechny hříchy Německa a Němců. To nesmíme dopustit. Příčin bylo daleko více, a proto je i poučení z tohoto období daleko větší.

Václav Klaus na Staroměstské radnici

Trivializací a nadměrnou personifikací dějin se často ztrácí jejich podstata. Zapomíná se, že konkrétní zločiny nacistů byly projevem a důsledkem jejich grandiózních – s plným rozmyslem dělaných a širokou podporou majících – plánů na přestavbu Evropy a světa: na změnu etnických poměrů na kontinentě, na vytvoření nové,

sjednocené Evropy (pod německým vedením), na zkonstruování nového člověka, nového Evropana, atd. Nejen Židé, ale ani Češi a příslušníci mnoha dalších národů v těchto plánech neměli místo. Záměry tohoto typu jsou věčné a začínají být větším nebezpečím a větší hrozbou i pro dnešek než všechny bizarnosti nacistických pohledů. Neuchvacujme se proto výlučně nebo dominantně konkrétními osobami. Vždy jde o obecnější jevy. Osoby jsou zaměnitelné.

Dnes, s odstupem desítek let, se může současným generacím zdát, že atentát, heydrichiáda, okupace a válka jsou pouhými historickými příběhy o hrdinství a odvaze, něco na způsob akčních filmů, které s dnešní realitou nemají nic společného. Naši spoluobčané nechťejí vidět, že mnohé z představ, které vyvolaly minulá tragédie, ožívají i v současnosti a že jsou znovu ve hře – sice jinými prostředky a pod změněnými hesly. Ale neméně důkladně a neméně systematicky. A s obdobným cílem.

Znovu jde o „novou Evropu“, o nového člověka, o odstranění národů (tentokrát pokud možno všech), o experimenty s lidmi a na lidech. Znovu se zastírají skutečné cíle, lže se a manipuluje. Budoucnost Evropy, jak ji známe a chceme zachovat, proto vůbec není zajištěna, stejně jako místo českého státu v ní. Znovu se vracejí dilemata, před nimiž stál prezident Beneš – jak zajistit existenci našeho státu a národa v podmínkách, které nejsou a nikdy nebudou příznivé.

Proto jsou pohled do historie, inspirace z ní čerpaná a příklad hrdinství a odvahy našich předků tak důležité i dnes. Jsem rád, že nám to Svaz bojovníků za svobodu trvale připomíná.

Právo dne 27. května 2017.

NABÍZÍME

Edvard Beneš

80 let od volby prezidentem

Edvard Beneš
Pavel Carbol
Jindřich Dějmek
Jaroslav Hroch
Drahomír Jančík
Václav Klaus
Jan Kuklík
Robert Kvaček
Marie Neudorfllová
Věra Olivová
Jiří Weigl
Josef Zúmr

Publikace č. 26/2016

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Institut Václava Klause nabízí sborník č. 26/2016 „**Edvard Beneš: 80 let od volby prezidentem**“, do něhož přispěli **Robert Kvaček, Jan Kuklík, Jaroslav Hroch, Jiří Weigl, Pavel Carbol, Václav Klaus, Jindřich Dějmek, Věra Olivová, Josef Zúmr, Drahomír Jančík a Marie Neudorfllová**. V přílohách jsou výňatky z díla **Edvarda Beneše**. Editory sborníku jsou **Marek Loužek a Jana Čechurová**.

216 stran, 100 Kč.

objednávky na: www.institutvk.cz

OTÁZKA IVK

Oslabí Trumpovo odstoupení od pařížské klimatické dohody klimatický alarmismus?

Tzv. Pařížská klimatická dohoda, navazující na sporný Kjótský protokol, prohlubuje volání po iracionálním snížení emisí skleníkových plynů, což znamená nucené omezování průmyslu a energetiky. Tato dohoda, stejně jako všechny předchozí zelené manifesty OSN, si klade podobně nerealistické cíle, jichž má být dosaženo vynaložením enormního množství veřejných prostředků na nejrůznější programy napříč průmyslem i společností, jakož i tlakem na útlum energetické spotřeby v méně rozvinutých zemích světa. Americký prezident Donald Trump 1. června 2017 oznámil, že USA od této dohody odstupují. Oslabí tento Trumpův krok klimatický alarmismus?

Václav Klaus

Rozhodnutí prezidenta Trumpa ohledně odstoupení od pařížské dohody považují za mimořádně odvážné a v jistém smyslu historické. Pro mne osobně úžasné. Hodnocení dopadů a důsledků tohoto rozhodnutí však jednoduché a jednosměrné není.

Je – mimo jakoukoli pochybnost – velkým povzbuzením pro všechny odpůrce zcela svévolného a naprosto nezodpovědného klimatického alarmismu. Sdílelo jim, že všechno ještě není ztraceno a že má smysl dále bojovat. Že nesmějí být desetiletí trvajících marnými boji unaveni (a otráveni) a že nesmějí rezignovat. Je třeba přiznat, že už se v komunitě odpůrců tento proces začal projevat.

Trumpovo rozhodnutí však neoslabilo mocný kartel klimatických alarmistů a určitě nezpůsobí změnu názorů těch, kteří vsadili na kartu šíření poplašných alarmistických zpráv (a jimi motivovaných útoků na lidskou svobodu a prosperitu ve vyspělém světě, a na boj s chudobou ve světě rozvoje). Tito lidé – také už unavení a opotřebení – získali novou motivaci a vypadá to, že Trumpovým rozhodnutím dostali novou krev do žil. Jejich antitrumpovská zuřivost nezná mezí.

Rozhodne – jako vždycky – mlčící většina. Mám bohužel strach, že se ze svého mlčení (a pohodlnosti) nenechá vyvést. Nejsem optimistou.

Tomáš Chalupa
bývalý ministr
životního prostředí

Rozhodnutí amerického prezidenta Donalda Trumpa odstoupit od tzv. Pařížské úmluvy o ochraně klimatu je rozhodnutí odvážné a správné. Odvážné proto, že je

v tom (zatím) sám. Všichni politici z celého světa jej pěkně jeden po druhém odsuzují, kritizují a zesměšňují a přidávají katastrofické scénáře. Je to podle nich vážná chyba (Juncker), nezodpovědnost či smutný den pro planetu (Kiska). Že jde o po dlouhé době první projev zdravého rozumu, říká (tradičně) jen málokdo a veřejně asi jen Václav Klaus. Nyní jde proti proudu i americký prezident. Kdyby nic, činí to z něj státníka.

Osobně se mi ale nejvíce líbí dva komentáře. Al Goruv, podle kterého je to rozhodnutí bezohledné. Jak vůči komu, mělo by se dodat. Vůči lidem jako Al Gore, kteří si na klimatické politice založili nejen politickou kariéru, ale i velmi výhodné podnikání, to asi bezohledné skutečně je. Minimálně hodnota emisních povolenek asi tak dramaticky neporoste. A granty z globálního klimatického fondu (ročně do něj mají bohaté státy přispívat minimálně 100 miliard dolarů, USA měly ze všech nejvíc, zhruba třetinu, Trump ale příspěvky zastavil) asi nebudou tak slavné, jak se plánovalo.

Druhý, se kterým je možné souhlasit, přišel od německé kancléřky Angely Merkelové. „Můžete odstoupit od klimatické dohody, ale nikoli od klimatických změn, pane Trumpe,“ řekla alespoň podle médií. Nevím, zda to bylo úmyslem, ale paní Merkelová popsala problém vlastně velmi přesně. Celá podstata debaty totiž nestojí na tom, zda dochází ke změně klimatu, protože to nikdo nezpochybňuje. Nikdo nezpochybňuje, že od samého počátku existence naší planety se klima mění a spolu s tím i globální teplota. Jiná globální teplota byla například mezi lety 900 až 1300 (bylo výrazně tepleji a to i ve srovnání s dnešní dobou) a jiná od nějakých dvě stě let později.

Dokonce si nemyslím, že by zásadně bylo zpochybňováno, že na tvorbě CO₂ se podílí člověk. Koneckonců kdyby nic, tak dýchá. Svobodné (nikoli ideologické) vědecké debaty a výzkumy (bez předem daných výsledků), jaký je skutečný dopad produkce CO₂ na změnu klimatu a co z toho skutečně je dáno lidskou činností, jsou jistě potřeba. Avšak mnohem podstatnější je, zda definované cíle (nárůst globální teploty

o méně než 2 °C – dle Paříže) jsou cíle potřebné, nutné a reálné dosažitelné. A za jakou cenu. A také, zda skutečnou podstatou těchto ambic je opravdová a upřímná láska a péče o naši planetu.

Měl jsem možnost během svého ministerského angažmá být účasten desítek a možná i stovek hodin různých jednání a konferencí na toto téma a často jsem z nich odjížděl s pocitem marnosti. Vše je rozhodnuto. Náboženství bylo schváleno. Teď ho jen implementovat (přeloženo z bruselštiny – učinit závazným, povinným a neměnným a také nekritizovaným). V tomto smyslu zaslouží Donald Trump za svou odvahu velké uznání. Nás pár, co jsme na naší úrovni smýšleli podobně, odvahu (ale ani zmocnění svých vlád) říci ne nemělo. Maximem našeho úsilí bylo bojovat proti tvrdým číslům slibů a jejich závaznosti.

Donald Trump svázané ruce nemá, ale to nic na odvážnosti jeho rozhodnutí nesnižuje. Vynesená kritická slova jsou jen začátkem. Jak moc tnul do živého, se teprve ukáže. Ono totiž to dnešní klimatické náboženství je ještě vedle nedemokratické ideologie také obrovský, ale především neférový byznys. Na rozdíl od byznysu založeného na svobodném tržním prostředí je velká většina těch tzv. čistých technologií a alternativních přístupů svou podstatou založených na podporách (nejen finančních, ale také legislativních) a regulacích. Nalézt mezi nimi technologie, které dokážou snést konkurenci, aniž by byly státem jakkoli zvýhodněny (a konkurenti regulováni či rovnou vyloučeni) je velmi obtížné. To ale neznamená, že nejsou.

Trumpovo rozhodnutí je také správné po stránce ekonomické. Realizace slibu jeho předchůdce znamená pro americkou ekonomiku skutečně obrovský náklad. Náklad, který by zaplatili všichni daňoví poplatníci. Ale nejen pro americkou ekonomiku. Představy, že nás se Paříž nedotkne, jsou skutečně iluzorní. Kdyby nic, stala se ideologickým potvrzením, deštníkem, pod který se lehce schová jak Akční plán EU v oblasti klimatu tak naše česká politika ochrany klimatu včetně tzv. antifosilního zákona. Podle nich mají státy EU snížit

celkové emise skleníkových plynu o 80 až 95 % proti roku 1990.

Správnost Trumpova rozhodnutí spočívá konečně, ale vlastně hlavně v tom, že je naplněním jeho vlastního prezidentského slibu: totiž chránit Spojené státy jako zemi svobodných občanů. Ono totiž výše uvedené, všechny ty očekávané regulace a proti tomu jdoucí podpory nejsou koncem naplňování tohoto klimatického státního náboženství, ale počátkem. Až se totiž ukáže, že teplota neroste, jak si panteisté příštích konferenci OSN na toto téma představují, přijdou další oblasti lidského života, které regulovat. Už to nebude jen průmysl, energetika, zemědělství kvůli prdění krav (viz připravována legislativa ve Švédsku či Dánsku) či doprava.

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Trumpovo odmítnutí Pařížské dohody považují za velmi významné, protože celému světu ukazuje, že na klima, jeho vývoj a příčiny změn jsou ve světě různé názory a že nárok alarmistů na univerzální pravdu neplatí. Především u nás, kde alarmisté zcela ovládli média i školní osnovy, bylo až dosud téměř nepředstavitelné odvážit se pochybovat o tom, že všechny ty astronomické částky, které klimatičtí vykukové tahají z našich kapes, mají skutečný smysl. Nikdo netušil, že v USA jsou odpůrci teorie člověkem způsobené klimatické změny velkou a legitimní silou. Díky Trumpovi se snad lidé už nenechají ukřičet a vzít si právo pochybovat a mít jiný názor. Kéž by si příklad našeho spojence vzali za vlastní i naši politici.

Tomáš Jirsa
senátor za ODS

Kdybych žil v Británii, volil bych brexit. Kdybych žil v USA, volil bych Trumpa. Brexit považují za jednu z posledních možností záchranu Evropské unie, která se ale bohužel nenaplnuje. Naopak, Donald Trump ve mně vzbuzuje naděje na záchranu Spojených států. Ano a určitě, rozhodnutí Donalda Trumpa je symbolickým poselstvím politikům v dalších zemích, aby se odvážili říci, že „král je nahý“. Existují stovky knih s odbornou argumentací, které jednoznačně prokazují, že nejde o záchranu zeměkoule či klimatu, ale o čistý byznys a mediální manipulaci. Pro mne osobně je klíčová kniha bývalého britského ministra financí Nigela Lawsona „Vrát-

me se k rozumu“, v českém vydání z roku 2009.

Pro pseudovědeckou ekvilibristiku na toto téma je příznačné, že se Ústav pro výzkum globálního oteplování přejmenoval na Ústav pro výzkum globální změny. Protože i když se klima ochlazuje, je potřeba ochlazování zkoumat a čerpat na to planety a dotace. Co kdyby bylo ochlazování planety stejně nebezpečné jako oteplování?

Osobně jsem si zažil podobnou pseudovědeckou situaci v letošním roce při schvalování zákona o Šumavě, resp. novely zákona č. 114/1992. Ministr Richard Brabec nechal v rámci dohody s nevládními ekologickými organizacemi (já vám Šumavu a vy Agrofertu klid na práci) napsat tuto novelu podle zájmů Hnutí Duha. Novela zákona tak dává nadpoloviční většinu Šumavy do tzv. bezzásahovosti, v případě šumavských smrkových monokultur to znamená další usychání šumavských lesů, další úbytek vody na Šumavě, nemožnost zadržovat vodu v bývalých šumavských vodních nádržích a celkové vysychání regionu. Když Senát tuto novelu zamítl, spustila většina vědecké obce mediální kanonádu za schválení původní ministerské, resp. duhácké verze. Další usychání Šumavy podporovala stejná vědecká obec, která varuje před vzrůstajícím suchem a zkoumá způsoby, jak suchu zabránit. Král je nahý!

Vítězslav Kremlík
redaktor
www.klimaskeptik.cz

Vyznavači klimatického náboženství svou víru nezmění. Pokud se někdo proti jejich vyznání staví jako Trump, prostě se na něj budou dívat jako na služebníka Satanova. A ještě silněji budou šířit nenávist, přestože u ostatních „hate speech“ samozřejmě náramně odsuzují.

Nicméně jsem vážně očekával, že konzervativní vlády si vezmou z Ameriky příklad, dodají si odvalu a pařížskou dohodu vopví. Nyní je tu precedent, o který se mohou opřít. Jenže nic takového se neděje.

Překvapila mne britská premiérka Theresa Mayová. Úspěch brexitu se pokládá za vítězství konzervativních klimaskeptiků jako Boris Johnson, Matt Ridley, Nigel Lawson, lord Monckton či Nigel Farage. Proto jsem čekal, že konzervativní vláda bude tyto názory respektovat. První kroky nové vlády po brexitu přece směřovaly k likvidaci klimatismu. Například bylo zrušeno ministerstvo klimatu. Mayová však nyní telefonicky Trumpovi sdělila, že je „zklamána“, že USA opouští pařížskou dohodu. A vyjádřila odhodlání, že Británie u klimatické dohody zůstane. To bych od skutečně konzervativní

vlády nečekal. Klimatismus je přece ideologie sociálního inženýrství. Není o klimatu, protože na ten fakticky vliv nemá.

Překvapením je i Maďarsko. Premiér Viktor Orbán se definuje velmi konzervativně, zejména v otázce uprchlíků. Ale Maďarsko bylo přitom první stát EU, který pařížskou dohodu ratifikoval. A na Trumpovo vypovězení klimatické dohody Orbán v rozhlase řekl, že ho to „šokovalo“. Což je zarážející tím spíše, že Orbán úspěch Trumpa ve volbách uvítal. Orbán zřejmě vůbec nechápe, že klimatismus je stejný projev negativních stránek globalizace jako přerozdělování uprchlíků.

Obávám se, že máme více politiků než státníků. V některých otázkách sice jednají jakoby konzervativně, ale spíše proto, že je k tomu dotlačil volič nebo náhoda. Jejich konání není vedeno chápáním nějakých souvislostí. A už vůbec ne uceleným světovým názorem.

Ivo Strejček
člen správní rady IVK

Ne, neoslábí. Očekávám, že tomu bude právě naopak. Lze tak skoro s jistotou usoudit z hysterických a nenávistných reakcí politiků i byznysmenů následujících bezprostředně po Trumpově rozhodnutí.

Eurokomisař Miguel Arias Canete, zodpovědný za „klimatickou akci“, prohlásil: „Svět se stále může spolehnout na Evropu jako globálního lídra v boji s klimatickou změnou.“ Úřad Merkelové zdůraznil, že „nyní více než kdy jindy budeme pracovat na politikách, které zachrání naši planetu“. V bezprecedentně útočném projevu se francouzský prezident Macron obrátil na vše anti-trumpovské v Americe slovy: „Vy, američtí vědci, inženýři, podnikatelé a angažovaní občané, chci vám říci, že ve Francii najdete svůj druhý domov. Vyzývám vás: přijďte a pracujte zde s námi, pracujme na konkrétních řešeních pro naše klima.“

K exaltovanému alarmismu politiků se přidávají i některé velké firmy s rozsáhlou mezinárodní působností. Ani od nich již dávno nelze čekat hlas zdravého rozumu. Jejich motivace jsou jasné. Pařížská klimatická dohoda jim jde na ruku. Uvaluje například na průmyslově vyspělé země povinnost, aby těm „chudším a slabším“ přispívaly do 2025 ročně částkou 100 mld. dolarů (po 2025 to má být více). Takto získané finanční zdroje mají „slabším“ pomoci splnit „zelené“ závazky nadiktované bohatším světem. Bez vyspělé „západní“ technologie toho však lze dosáhnout jen stěží. Onen „fond západní zelené solidarity“ tedy není ničím jiným než eldorádem pro giganty jako Exxon, Chevron,

GE, GM, Shell, Unilever a další. I proto - v jedné řadě s politickými progresivisty Západu, zmatenými intelektuály z univerzit i levicově liberálními médii – útočí velký byznys na Trumpovo rozhodnutí.

Klimatický alarmismus získává novou – agresivnější – podobu i dynamiku a obávám se, že v sociálně-inženýrsky „plodných“ kulisách EU mutuje v jednu ze „soft“ totalit 21. století – se všemi svými projevy i důsledky. Při nezájmu či dokonce s podporou většiny evropské společnosti.

Jiří Svoboda
klimatolog

Základním předmětem pařížské dohody je povinnost smluvních stran prezentovat do roku 2020 své emisní závazky a nízkoe emisní strategie a plány do roku 2050. Rozvojové země musí připravit strategie, plány a akce pro svůj nízkoe emisní rozvoj. Každá smluvní strana je zodpovědná za své emise, musí zveřejňovat status plnění svých závazků a provádět analýzu dopadů změny klimatu a účinnosti adaptačních opatření.

Pařížská dohoda tvrdí, že stoupající teploty jsou výsledkem zvyšování průmyslové činnosti na celém světě. Protože dlouhodobě sledují polární oblasti Země, mohu svým příspěvkem popsat stav těchto území. Na teploty antarktické pevniny nemají emise prakticky žádný vliv. Od zahájení MGR (mezinárodního geofyzikálního roku) je tento kontinent předmětem široké mezinárodní spolupráce a výsledky jsou k dispozici. I když jeví antarktické teploty oscilace, nikde se neobjevují trendy svědčící o trvalém nárůstu teplot. To lze samozřejmě doložit.

Široce prezentovaný jev (v Antarktidě obvyklý) – odtrhávání obrovských ker od pevninského ledovce - je normálním jevem, který se objevuje přibližně v 30 až 40 letých obdobích. S oteplováním nemá společného vůbec nic. Kry se odlamují proto, že jich je prostě hodně. Ledovec je plastická hmota, která se pohybuje směrem k nižším polohám. V Antarktidě tedy odtéká směrem k moři. Jakmile dosáhne břehu, začíná klouzat po dně až do okamžiku, kdy se od něj odlepí. Potom postupuje dále do oceánu až do doby, kdy limitní pevnost ledu nevydrží pohyb vln a kra se odlomí. Narůstání ledovce a jeho pohyb není výsledkem oteplování, ale srážkové činnosti v místě vzniku ledovce.

Jiná je situace v okolí severního pólu. Zde k oteplování skutečně dochází a ledy zde tají, i když ne takovou rychlostí, jak je prezentováno. Měření, které prováděla univerzita v Brémách, přineslo zjištění, že plocha ledu v Severním oceánu se sice zmenšuje, avšak objem ledu nijak zvlášť citelně neklesá.

Jan Bartoň
technik

Rozhodnutí amerického prezidenta o odstoupení od pařížské klimatické dohody nebude mít na klimatický alarmismus, pod kterým se seskupují stoupenci ideje „záchrany planety Země“, vůbec žádný vliv. Podporovatelé teze o rozhodujícím vlivu lidské činnosti na klima Země tohoto kroku naopak využijí k další dehonestaci Donalda Trumpa jako člověka, který nedbá o osud planety. Ostatně, dcera prezidenta Ivanka rozmlouvala svému otci vypovězení pařížské dohody zejména kvůli tomu, že se USA dostanou do nevybíravé palby kritiky „zahranců planety“.

Za obět klimatického alarmismu lze považovat i diesellový motor pro osobní auta. Nesmyslně nastavená kritéria oxidů dusíku ve spalínách z těchto motorů, které například Volkswagen obcházela „chytrým“ softwarem při testech ve zkušebnách, už vedly k rozhodnutí velkých automobilek odejít od tohoto typu pohonu pro osobní auta.

Klimatický alarmismus se promítá i do stále rafinovanějších způsobů prezentace „škodlivých emisí CO₂“. Nyní v USA běží kampaň, která spojuje stále vyšší podíl alergií v populaci s klimatickými změnami díky průmyslové činnosti. Stromy produkující pylové alergie podle této argumentace „těží“ z vyšší koncentrace CO₂ v atmosféře tím, že urychlí rostou a produkují více pylu. Lidé jsou tak neustále pod tlakem „vědeckých“ informací doslova ohlupováni a zdá se, že se čeká jenom na to, až skeptici nevěřící v klimatické změny způsobené lidskou činností vymřou.

Nové generace na Západě do sebe vstřebávají teorii klimatických změn způsobených v rozhodující míře průmyslovou činností již od útlého věku ve školách a mantra „záchrany planety“ je něco, o čem se nepochybuje. Alarmující je však něco zcela jiného. Západní svět kupuje levné zboží z Asie vyrobené podle západních kritérií ve špinavých technologiích a někdy i v podmínkách otročské práce. Klimatický alarmismus je tak nejhrubším pokrytectvím, jaké si lze v této souvislosti představit.

Ladislav Jakl
člen správní rady IVK

Globální klimatické třeštění je postaveno na jenom základním společenském fenoménu. A tím je fungování koncentrovaného a rozptýleného zájmu. Zjednodušeně

řečeno: pokud na nějakém opatření vydělám deset milionů, protože každý Čech mi povinně doplatí korunu, budu já nositelem zájmu koncentrovaného a všichni ostatní zájmu rozptýleného.

Nositelé koncentrovaného zájmu mohou hodně vydělat, proto jsou vysoce motivovaní a dobře organizovaní. Vidíme to na nejrůznějších zájmových nátlakových skupinách. Ti umějí stát „podojit“, protože jim potenciální profit stojí za námahu, za úsilí s cílem stát donutit, aby jim vydal peníze poplatníků.

Nositelé rozptýleného zájmu často ani nevědí, že jsou odírání. V onom „mém“ případě přijde každý jen o korunu. A kdyby přišel třeba i o pár stovek, za nějakou efektivní obrannou reakci mu to nestojí. Jenže takhle ho obere jednou takhle zájmová skupina, příště zas jiná.

Na klimatický průmysl jsou napojeny nejoslovanější zájmové skupiny a jejich profit je ohromný. Celé klimatické třeštění je jedním velkým strojem na jejich uspokojování na úkor všech ostatních. Jak může takto praxe pokračovat dál a dál i poté, co byly její „vědecké“, ekonomické a teoretické základy dávno opakovaně vyvráceny? Pohání ji vůle a možnosti motivovaných nositelů koncentrovaného zájmu.

Americký prezident Trump si jako první už v kampani všiml, že se během klimatického klondajku potichu zformovala další skupina s potenciálem nositele koncentrovaného zájmu: zaměstnanci průmyslových podniků, pracovníci v dopravě, zemědělci. Ti všichni na opatření v rámci boje proti podnebí doplácí už nikoli nenápadně, ale přímo existenčně. A tak je Trump využil jako politickou sílu v kampani a nyní i při své politice, která vyvrcholila avízovaným vypovězením „pařížského akordu“.

Ne, klimatické třeštění tím určitě neskončí. Ani nezačne být zásadně přehodnocováno. Spíše se nejdříve naopak ještě urychlí v zoufalé snaze vymáčknout z boje s klimatem ještě nějaký profit. Zrod zájmové skupiny, které to není po chuti, ale něčím novým je. A tento trend v sobě nese naději.

Klimatické třeštění skončí teprve tehdy, až se proti dosavadním nositelům koncentrovaného zájmu postaví stejně silné, ba ještě silnější nositelé koncentrovaného zájmu s opačným cílem: zastavit boj s oteplováním. Ne, ropné či uhelné firmy to nebudou. Ty mají své podíly v „obnovitelné“ energetice dávno a Trumpovo rozhodnutí spíše kritizují.

Budou do skupiny zaměstnanců, spotřebitelů, poplatníků, prostě nás, kteří zjistíme, že újma, způsobovaná nám klimatickým třeštěním, už není tak zanedbatelná, že už začíná být spouštěčem koncentrovaného, motivovaného a organizovaného zájmu s potenciálem konečně to vše zastavit. ▶

Ladislav Minčíč
ředitel odboru legislativy,
Hospodářská komora

Alarmistům je dobrá každá záminka, tedy i současný rozruch. I když je pařížská klimatická dohoda o penězích a populistické vypočítavosti signatářů, lidem je dohoda falešně prezentována jako zásadní dokument, jenž má odvrátit katastrofu, do které se lidstvo řítí. Běžní lidé jsou nuceni k odevzdanému přijetí doktríny, která nepřipouští kritiku, ba ani diskuzi.

Odstoupení USA od Pařížské dohody je bezvýznamným krokem, protože USA (snad jako jediná země) vysoce překračují závazky vyplývající z dohody, takže řeči Trumpových kritiků o možném zhoršení klimatu jsou liché. V USA se totiž bez ohledu na dohodu emise rapidně snižují. V posledních letech se tam k výrobě energie využívá stále více břidlicový plyn, který produkuje na vyrobenou jednotku energie polovinu emisí oproti jiným fosilním zdrojům. Dále tam velmi rychle stoupá podíl obnovitelných zdrojů energie, jelikož technologie na jejich využití jsou stále levnější a účinnější. Připustíme, že určitou roli při tom hraje i existující veřejná podpora.

Kritici USA se tedy mýlí, nicméně zcela přesvědčivá není ani Trumpova argumentace kritikům o vytvoření miliónů pracovních míst, snížení firemních nákladů a významných fiskálních úsporách. Určitě ale dojde

k zastavení plateb do fondu, z něhož jsou podporovány úsporné programy chudých zemí, zřejmě se posílí Trumpova pověst „siláka“ u jeho stoupenců a nejspíše se – i kvůli asertivnímu prezidentovu vystupování – zintenzivní i hlasy jeho odpůrců z řad klimatických alarmistů.

Bez ohledu na ostré polemiky Trumpa a jeho odpůrců je samo odstoupení USA od dohody bezvýznamné. Klima se mění a bude měnit neustále, na tom žádná dohoda nic nezmění. Skutečností je, že od roku 1998 se Země fakticky neotepluje (grafy se používají časově krátké, zvětšené se zaměřením na skok, neobsahují dlouhodobé trendy, zneužívá se slabší povědomí veřejnosti atd.). Chovat se vůči přírodě ohleduplně má samozřejmě smysl, každý normální spotřebitel a odpovědný podnikatel to dělá. Nenormální a hlavně nemorální je dělat si z jakoby nezištné ochrany přírody „dojnu krávu“.

Tomáš Vaněk
publicista

Paradoxně nikoliv. Odstoupení USA od klimatické dohody znamená odchod hlavního plánovaného „plátce“ klimatických opustků a zároveň i další snížení možnosti dosažení plánovaných (byť nereálných) cílů z technického hlediska.

Nicméně klimatický alarmismus není založen na jakémkoliv racionálním uvažování. Jeho cílem je odvrátit myšlení voličů od ka-

ždodenní reality, od neplnění volebních slibů a od výsledků politik provozovaných politiky v reálném čase. A navíc – případné hospodářské problémy lze snadno „svést“ na opatření, nezbytně nutná k „záchraně světa“.

Tento postup je zcela bez rizika – jen málo evropských voličů je evidentně ochotno vzít do ruky kalkulačku a spočítat si cenu „boje za záchranu světa“ a jeho možnou efektivitu. A má to i další aspekt. Lze říci, že problém „klimatické změny“ přišel pro politiky toužící po vzniku evropského super státu jako na zavalanou. Po všech minulých a současných problémech se zoufale hledal a hledá důvod pro „společnou“ agendu. A zde je – EUropa v popředí boje za „záchranu lidstva“.

A úplně naposled – peníze a zase jen peníze. Dotace na obnovitelné zdroje, úplatky zeleným aktivistům, dotace ekonomicky neudržitelným „zeleným činnostem“ a tvorba „zelených pracovních míst“ za peníze všech občanů, masírovaných dnes a denně hesly o ochraně přírody a záchraně světa a nutnosti „platit odpustky“.

V tom všem mají politici především EU hodně nainvestováno, takže toho sami od sebe nenechají. A není bohužel příliš nadějně očekávat od občanů EU „masírovaných“ zelenými idejemi dnes a denně racionální uvažování.

Takže očekávám spíše zcela zběsilou kritiku Trumpa a úpornou snahu držet se současného konceptu. Nic jiného totiž především euroelitám nezbyvá – ke lži se přiznat celkem logicky nemohou. ■

Nakladatelský dům **Grada** nabízí knihu **Václava Klause „Zničí nás klima, nebo boj s klimatem“** (2017). Nová kniha navazuje na jeho velmi úspěšnou „Modrou, nikoli zelenou planetu“ (2007). Za těch deset let Václav Klaus své přesvědčení, že přes masivní manipulaci a propagandu údajného globálního oteplování není ohroženo klima, ale naše svoboda, nezměnil. Smyslem této jeho nové knihy není převyprávění knihy „staré“. Jde o originální autorův pokus podělit se s čtenáři o to, co všechno se za uplynulých deset let ve světě na základě bezohledné indoktrinace lidí, mládeže a zejména dětí ideology klimatického alarmismu změnilo a jaké škody byly napáchány. Autor se detailně věnuje nejen souboji klimatického alarmismu s myšlenkami lidské racionality a svobody ve sféře vědy, ekonomiky, politiky i vzdělání, ale důsledky tohoto souboje posuzuje i v širších společenských souvislostech. Současná debata o globálním oteplování ubrala na své intenzitě jen zdánlivě. I proto je třeba nejnovější knihu Václava Klause považovat za další cenný a inspirující příspěvek k obhajobě lidské svobody před zelenou levicovou ideologií.

200 stran.

objednávky na: www.grada.cz

ZPRÁVA ZE SEMINÁŘE

Věda a politika globálního oteplování

Emeritní profesor z Massachusetts Institute of Technology **Richard Lindzen** je mezi klimaskeptiky nejslavnější atmosférický fyzik. Zná ho z Bostonu, a jelikož pobývá několik měsíců v roce v Paříži, přesvědčil jsem ho, že Česko (Praha i Plzeň) stojí za shlédnutí. Václav Klaus, který shodou náhod publikoval novou knihu „Zničí nás klima, nebo boj s klimatem“ (2017), moderoval 15. května 2017 Lindzenovu přednášku v Autoklubu ČR, která byla hlavní pracovní náplní jeho cesty k nám. Přednášel v pohodové atmosféře a jako ostřílený řečník. V jádru přírodovědná přednáška (PDF soubory ochotně nabízí na adrese rlindzen@mit.edu) se soustředila na triky, jimiž alarmisté získali vliv.

Richard Lindzen

Richard Lindzen načrtl události před 25–30 lety, které povýšily několik okrajových klimatologů na středobody nového průmyslu i mohutného politického hnutí. Přírodovědci jako James Hansen shromáždili finance pro sebe a na nové hnutí, až když jim další, např. Michael Oppenheimer a Ross Gelbspan, pomohli vytvořit alianci s 1100 nevládními organizacemi v 120 státech a spřízněnými právníky a začali šířit knihy plné pomluv (zvláště ohledně financování „zlým“ průmyslem, kterého dostávají alarmisté o řády více), proti nimž se nařčení nemohli účinně bránit.

Hlavním nástrojem manipulace je neustálé opakování sloganů a vnučování absurdních tezí jako náhrady za původní výroky, které posluchač přijme snadno (tzv. trik návnada-a-náhrada, anglicky bait-and-switch). V případě klimatu trik spočívá v tom, že alarmisté zdánlivě obhajují pouze očividné tvrzení (návnadu či bait), že se

klima mění a lidstvo k tomu něčím přispívá, ale souhlas všech vědců a většiny laiků dezinterpretují jako podporu tvrzení (náhrady či switche), že existuje vážný problém spojený zejména se spotřebou energie, který opodstatňuje strach, ohromné náklady, hluboké změny ve společnosti a také výrazné zpomalení pokroku v klimatologii (jež odborníka jako Lindzen trápí obzvláště). Zatímco snahy o plnou kontrolu vlád nad energetickým průmyslem sahají do 60. let, realita je taková, že spotřeba energie je jasně kladně korelována s HDP na osobu a dalšími očividně žádoucími proměnnými.

Lindzen ukázal řadu grafů demonstrujících, že průměrná globální teplota je umělá veličina a její změny (za 100 let stále nižší než 1 °C) jsou nicotné ve srovnání s předpověďmi modelů; s prostorovou variabilitou teplot, jež závisí hlavně na zeměpisné šířce (teplotní rozdíl mezi póly a rovníkem, dnes asi 40 °C, býval až do vpádu alarmistů mnohem důležitější veličinou než průměrná globální teplota a měnil se mezi 20 °C a 60 °C); i ve srovnání se změnami teplot v čase, jež mají přírodní původ (např. Milankovičovy cykly zalednění, změny teplot v geologických dobách před stamiliony let, kdy koncentrace CO₂ byla mnohonásobně vyšší než dnes, což přesto nemělo výrazné důsledky).

Posluchači (častěji ti vzdělaní: Lindzen chválil zdravý rozum širší veřejnosti) se nechávají ošálit a uvěří, že skleníkový jev posílený lidskou činností zvyšuje množství přírodních katastrof a extrémů. Lindzen ovšem podrobně ukázal, že počet pozorovaných přírodních katastrof za posledních sto let buď nevykazuje viditelný trend (lesní požáry, počet extrémně horkých dnů nad 38 °C, plochy zasažené suchem atd.), nebo dokonce naznačuje trend klesající: zejména veličiny, které bohatá společnost dokáže omezit (např. počet obětí hurikánů), skutečně klesaly.

Tyto myšlenky na posledních slajdech opepřil i řádkou rovnic, aby ukázal nejen to, že oxid uhličitý žádnou míru nežádoucích atmosférických jevů nezvyšuje, ale i to, že známe řadu faktorů, například relativně mírné změny v průměrné oblačnosti, které přesto ovlivňují toky energie a teploty (a zvláště jejich proměnlivost) více než CO₂. Změny CO₂ mění svislé toky energií v atmosféře asi tak o 2% a víra, že tato homogenní a postupná změna průměrné globální teploty rozhoduje o charakteru komplexního počasí, má blízko k víře v kouzla. Rozumný člověk, jehož

přesvědčují o takovém vlivu, se dovrtí, že něco na teorii „nesedí“, a totéž učiní i opravdový vědec, protože klíčem k vědě je koneckonců nikoliv víra, ale kladení otázek.

Profesor Václav Klaus poděkoval za přednášku a vyzdvihl podobnost mezi Lindzenovými znalostmi a uvažováním a tím, jak na věc hledíme v české kotlině. Oba probírali i indoktrinaci na školách. V diskusi ekonom Dušan Tříška a exprimátor Jan Koukal (trénování fyzici) rozebírali, zda byla přednáška o vědě, nebo o politice (byla o obojím, politiku nejde oddělit, jak zdůraznil i Klaus, a Lindzen zmínil, že za třicet let zjistil, že rovnice lidí zajímavější méně než lední medvědi) a zda pojmy jako katastrofa vůbec patří do přírodovědy (neosobně definované katastrofy ano: teorie katastrof je součástí teorie bifurkací v matematice).

Další účastníci diskuse se ptali na situaci v USA a na možnosti, jak ji zlepšit. Dotaz Vítězslava Kremlíka o honu na klimatické disidenty vedl Lindzena k výroku, že je „shoda na pracovišti“ (i na MIT) často organizována úředníky shora. Hostitel Klaus i další kritizovali americké levicové deníky a Lindzen popsal tlak, který rozumnější klimatické novináře zatím vypouzel z New York Times. Trump vystupuje proti alarmismu a i Hillary byla dost „chladná“. Ale Lindzen zmínil zelené postoje dcery Ivanky a jejího chotě i chování korporátního sektoru – zejména velkých společností, jak dodal Klaus – který si spočetl, že podpora alarmismu se jim nakonec paradoxně vyplatí, zvýší-li ceny o více, než je nárůst nákladů. Proto i ropné společnosti – i ministr zahraničí Rex Tillerson, který donedávna vedl Exxon Mobil – jsou překvapivým spojencem alarmistů.

Boj s klimatem označil Lindzen za symbolické gesto bez vlivu na hypotetický problém, Klaus souhlasil. Meteorolog Milan Šálek si stěžoval, že některé grafy v přednášce končí už před rokem 2017. Lindzen grafy zásadně neaktualizuje, neboť tím by podpořil klíčový mýtus o tom, že záleží na setinách stupně. Lindzen též zodpověděl Šálkův dotaz a řekl, že počet i intenzita extrémních klimatických jevů by podle teorie měly klesat. Antropogenní globální oteplování by mělo mírně snížit rozdíl teplot mezi póly a rovníkem (póly by se měly oteplovat více) a pokles tohoto rozdílu a gradientů by měl lehce utlumit variabilitu a frekvenci i intenzitu extrémních jevů.

Luboš Motl, fyzik

ZÁPIS Z JEDENÁCTÝCH ROZMLUV NA HANSPAULCE

Průmysl 4.0 – užitečný koncept, nebo prázdné heslo?

Ve středu 31. května 2017 se v prostorách hanspaulského zámečku konalo další setkání v sérii Rozmluv na Hanspaulce. Bylo to setkání dvaceti vybraných ekonomů formou výměny názorů na dané téma bez předem připravených textů. V pozvánce na akci byl následující text: „*Je „Průmysl 4.0“ užitečným pojmenováním kvalitativně nového a specifického trendu technologického a přeneseně i společenského vývoje, nebo jde pouze o prázdné módní heslo?*“.

Postoj účastníků rozmluv sice nebyl sto procentně jednoznačný, ale byl zcela dominantní. Převažoval názor, že je pojem průmysl 4.0 výlučně ideologický a politický a že neobsahuje žádný věcný, odborný aspekt. Je to také termín „ohebný“, málo definovaný. Jeden z účastníků to označil za novou bublinu na trhu, tentokrát na trhu myšlenek. Bylo to považováno za pojem poháněný politikou, nadbytkem peněz v rukou bank a řady podniků a nedostatkem investičních příležitostí.

Řekne-li se pojem málo definovaný, pochopili jsme, že se většinou má na mysli digitalizace, robotizace, internet a podobné věci. Ne zcela známé je to, že je tento termín importem z Německa, na což naskoči-

lo naše Ministerstvo průmyslu a obchodu. Bylo zdůrazňováno, že je to primárně zájem výrobců nových technologií (a vlády, pro kterou je to náhražka dnes už evidentně zdiskreditovaného pojmu investiční pobídky) a že by možná bylo vhodnější hovořit o „průmyslu 0.4“, nikoli 4.0.

Řadě z nás starších to všechno až příliš připomíná dobu dávno minulou a tehdejší nepřetřžitost debaty o tzv. vědeckotechnické revoluci, která měla spasit komunismus i bez jakékoli změny systému.

Nechceme popírat, že se v ekonomice něco děje, ale otázkou je, je-li to kvalitativní zvrat nebo marginální změna. Je-li to, co se děje, jen běžný či přirozený pokrok, nebo jestli dochází k něčemu opravdu přelomovému. Drtivě převažoval názor, že to žádná fundamentální změna není. Důvodem je hlavně naprostá absence jakékoli empirické evidence, nejsou žádná „tvrdá data“. Smysl by to mělo jen tehdy, docházelo-li by k výrazné změně produktivity práce, což v žádném případě není realitou. Data o zvětšování počtu robotů či různých IT věcí, by byla užitečnou výpovědí jen tehdy, projevovala-li by se v produktivitě práce. Realitou je pravý opak, jak u nás, tak ve světě dochází v po-

sledních dekádách k výraznému zpomalení růstu produktivity. Byly připomínány práce amerického ekonomu Roberta Gordona, které jsou věnovány právě zpomalování růstu produktivity.

Tohoto nového hesla se chytá vláda, nejrůznější poradci a poradenské firmy, odbory a pomýlení intelektuálové. Není zřetelné, nakolik je heslo Průmysl 4.0 přáním nebo prognózou. V každém případě je zřejmé, že je v poslední době u nás toto heslo klíčovým argumentem v žádosti o dotace, a proto se ho kdekdo chytá. My víme, že nositelem jakékoli technologické změny nemůže být vláda, ale jen a jen podniky a lidé v nich. Proto bychom považovali za dostačující vrátit se k schumpeterovskému pojmu „inovace“ a nepřijímat další PR klišé.

Ještě tři závěrečné poznámky:

- žádná změna ekonomických zákonitostí nenastala. Není důvod začít prepisovat učebnice ekonomie;
- více bychom potřebovali průmysl 0.0. Budeme mít sice digitalizátory, ale hrozí, že nebudeme mít instalátéry;
- bojíme se okamžiku, až nastane „Svět 4.0“.

Václav Klaus

V Manchesteru nevráždil Angličan

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

V Manchesteru došlo k dalšímu děsivému teroristickému útoku s desítkami mrtvých a zraněných, tak jako před tím ve Francii, v Německu, v Turecku, Rusku a jinde. A ve zprávách, které k tragédii on-line sledujeme, můžeme znovu politicky korektně číst, že atentátníkem je pravděpodobně Brit Salman Abedi. Ve Francii a Belgii prý rovněž vraždili domácí Francouzi a Belgičané stejné víry. Za příslušníky evropských národů jsou tito lidé zjevně orientálního původu médií označováni proto, že se prý většinou v těchto zemích narodili či získali jejich občanství. Toto tvrzení je asi stejně absurdní, jako kdyby Konrád Henlein a K. H. Frank byli označeni za Čechy, protože se oba narodili v Čechách a většinu svého života byli československými občany. Takový nesmysl by zuřivě odmítli oba váleční zločinci i každý rozumně uvažující příslušník českého národa.

Ve vztahu k dnešku však i u nás zakořenila politicky korektní představa, že národnost je věcí volby a že etnikum jako takové pokud možno vůbec neexistuje. Panuje představa, že Čechem, Němcem, Francouzem

se lze stát stejně snadno jako Američanem pouhým přestěhováním či dokonce prohlášením. Národnost je ale něco jiného než občanství a existuje objektivně a více méně nezávisle na naší vůli, ať se to pokro-kářům u vesla líbí nebo ne. Proto například stále máme romský problém, přestože se za Romy otevřeně deklaruje pouze mizivá menšina našich občanů.

Nesmyslnost politicky korektního pojetí národnosti dokazují samotní teroristé ze západní Evropy. Oni skutečné etnické Francouze, Brity a Němce i jejich země nenávidí a vraždí je, přestože se uprostřed nich narodili a žijí mezi nimi. Oni totiž nejsou Brity, Francouzi a Němci, jsou pouze Arabi, Pákistánci a Turky s občanstvím těchto zemí, a to

je velký rozdíl. Každou další masovou vraždou přesvědčují původní evropské obyvatele, že migranti a soužití s nimi představují ohromné riziko.

A ještě něco, považuji za mimořádně odpornou praxi, že naše televize přerušuje vysílání a celý den zavádí speciální celodenní zpravodajství k teroristickému útoku, ale pouze pokud k němu dojde v USA a západní Evropě. Všichni sice mají plná ústa soucitu, humanity a antirasismu, ale ty oběti teroru v Istanbulu, Moskvě nebo Bagdádu jsou tak nějak méně důležité, kvůli nim přece přerušovat vysílání a organizovat mítinky solidarity nebudeme, že ano.

Stanovisko IVK ke dni 24. 5. 2017.

Předplatné na rok 2017

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.

Studentské předplatné 330 Kč.

Noví předplatitelé dostanou všechny publikace vydané v první polovině roku.

predplatne@institutvk.cz